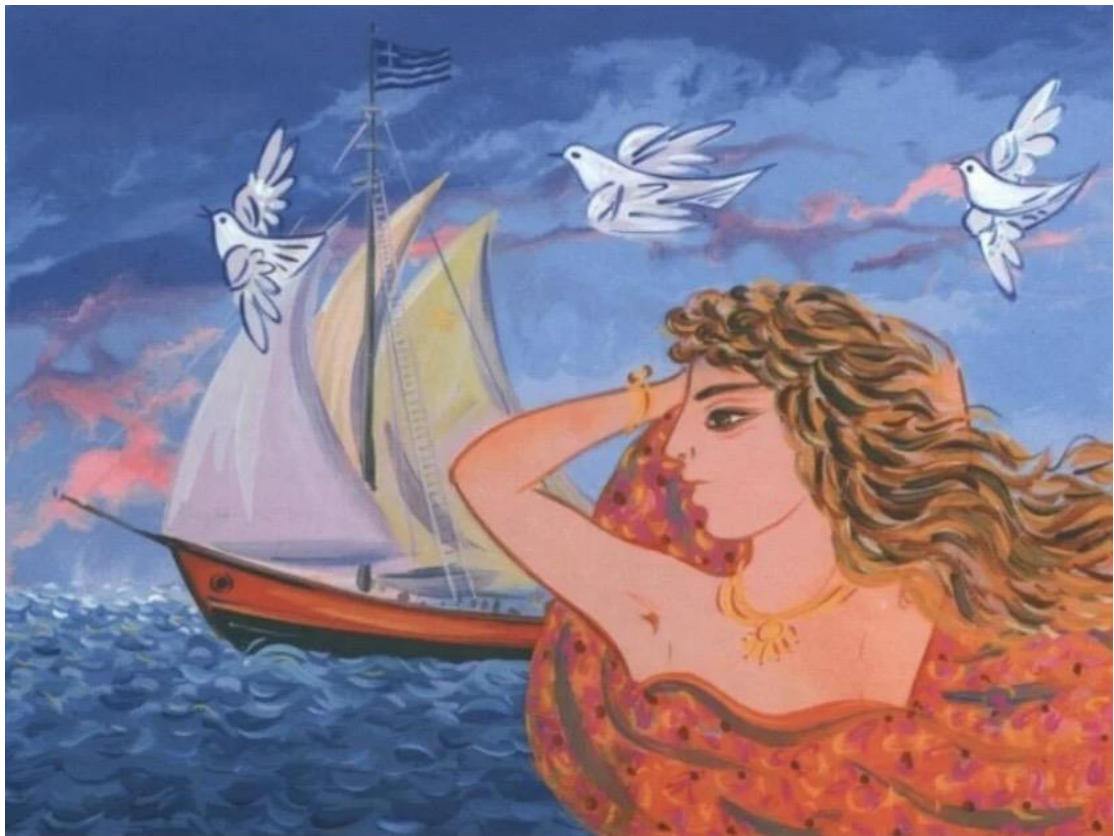

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
2022-2023

Εσπερινό ΓΕΛ Αγίων Αναργύρων

Συμμετέχοντες/ουσες στην έκδοση:

Αβδίκου Γωγώ	A1
Βογιατζή Καλλιόπη	B2
Γεωργακοπούλου Θωμαΐς	A2
Δημητρόβα Μαριάμ	Γ2
Ευαγγελίδης Βασίλειος	Γ2
Κουταλάκης Ελευθέριος	Γ2
Μανωλάκης Δημήτριος	Γ1

Υπεύθυνες του Εργαστηρίου Δημιουργικής Γραφής:

Ελευθερία Σταυράκη, ΠΕ02

Μαρία Ηλιοπούλου, ΠΕ02

Άγνωστε καλέ μου φίλε
Μια πεθαμένη καλημέρα θα σου πω
Να 'ρθεις εδώ κοντά μας φίλε
Να μοιραζόμαστε τον ίδιο ουρανό.

Να παίρνουμε τον ήλιο για παρέα
Και το φεγγάρι αγκαλιά
Τόσα εκατομμύρια άνθρωποι
Κι εμείς εδώ στη μοναξιά.

Ελευθέριος Κουταλάκης

Κόκκινα τα χέρια μας κουρασμένα
Κόκκινα τα μάτια μας ποτισμένα
το δικό μας αίμα
Τα όνειρά μας φεύγουν, αγανάκτησαν πια
Είναι μάταιο, λένε, δεν είμαστε
όνειρα, είμαστε παιδιά
Όσο μεγαλώνουμε τα βλέπουμε όλα
κόκκινα κόκκινα σαν το κεφάλι μας,
τόσα που σκεφτόμαστε
αιμορραγούν τα αγγεία μας.

Τα όνειρα έφυγαν και μας άφησαν στην ησυχία μας,
γιατί όταν είναι όλα πιο βαρετά
το κεφάλι σου χαμηλώνεις ξανά
και προχωράς.
Αυτό ακριβώς θέλει και η Ελλάς.

Θωμαΐς Γεωργακοπούλου

Το όνειρο

Ένα όνειρο θυμήθηκα

πηγαίνοντας με το καράβι για την Άνδρο.

Κόκκινες παπαρούνες σε λιβάδι αναστάσιμο.

Φυσούσε αέρας, χόρευαν εκείνες,

ζαλίστηκε η Άνοιξη, με κόκκινη κλωστή δεμένη

και το παραμύθι ξεκίνησε.

Γωγώ Αβδίκου

Σκέψεις και Λέξεις

Το παρελθόν μου το έχω παρατήσει.

Το μέλλον μου το έχω λησμονήσει.

Το παρόν μου το έχω σκίσει.

Γλυκά φτερουγίζουν κάθε ξημέρωμα
οι παλιές μας αναμνήσεις.

Κάθε τόσο μια όμορφη λιακάδα χοροπηδάει
στο δωμάτιό μου.

Έξω από το παράθυρο αναστενάζει
η γοργόνα
έχει σκάσει από τη μοναξιά της.

Κάπου μακριά το κόκκινο άστρο της
ευτυχίας φεγγοβολάει ασταμάτητα.

Μαριάμ Δημητρόβα

Ποίηση

Είμαι ο λόγος ψυχής
Ψάχνω το σώμα μου
Μέσα στις προτάσεις
Δίπλα σε λέξεις
Και συλλαβές
Ο έρωτάς μου ανεξίτηλος λεκές
Χιλιάδες έρωτες
Θλιμμένα σοκάκια
Τα δάχτυλά μου στο χαρτί
Καραβιών βοές
Με τα μάτια μου κλειστά
Θα έρθω να σε βρω
Να με αφηγηθείς
Πάνω σ' ένα χάρτινο καράβι
Που κυλάει ολομόναχο
Σε τούτο τον κόσμο

Γωγώ Αβδίκου

Η Βροχή

Απόψε κλαίει ο ουρανός
Και το φεγγάρι κρύφτηκε
Κι εγώ εδώ κάθομαι μοναχός
Λυπάμαι για τη ζωή που θάφτηκε.

Απόψε κλαίει ο ουρανός
Και γω φοβάμαι τόσο
Κοιτάω την ώρα συνεχώς
Μήπως και χαλαρώσω.

Βλέπω τις στάλες της βροχής
Χτυπούν τα αμάξια με μανία
Κι είναι ο αγώνας συνεχής
Όπως αυτός κάποτε της Τροίας.

Ελευθέριος Κουταλάκης

Η Βροχή

Σκοτείνιασε ο ουρανός
Πώς άλλαξε έτσι ο καιρός
Χτυπάει στο τζάμι η βροχή
Φαντάσου, έμοιαζε πρωί.

Γωγώ Αβδίκου

Μυριάδες μυρωδιές κατακλύζουν τους δρόμους τον Δεκέμβριο.

Αυθόρμητες παιδικές φωνές ακούγονται στα πάρκα.

Ροδίζει το χρώμα του ουρανού, σε μεθάει με την ομορφιά του.

Ίχνη από αναμνήσεις των περασμένων Χριστουγέννων πλημμυρίζουν το μυαλό μου.

Αρώματα, κεριά, φιλιά, κουδουνάκια, σαν τα παλιά τα χρόνια.

Μακάρι να ήταν όλα τόσο μαγικά.

Μαριάμ Δημητρόβα

Κολλάζ

Ζήσε τις στιγμές

Γιατί και φέτος

"Ένα θέλω μπορεί"

Θέλω να σου κρατάω το χέρι

Ενώ εσύ περιμένεις το λεωφορείο.

Γωγώ Αβδίκου

Βόλτα στο πάρκο

Παγωμένες περιμένουν

Ψάχνουν ζεστασιά

Σ' ένα παραμύθι

Για να ζωντανέψουν

Άραγε θα βρουν

Αυτό που ψάχνουν

Κανείς δεν ξέρει

Μπορεί τώρα, μπορεί ποτέ

Κανείς δεν ξέρει

Κι αυτές εκεί περιμένουν

Κάποιον να τις ξεσκεπάσει

Κάποιον να τους μιλήσει

Κάποιον να τους γελάσει

Να τις πάρει αγκαλιά

Κι αν κανείς δεν τις προσέξει

Θα μείνουν μόνες

Χωρίς ανάσα χωρίς πνοή

Πέτρινες για πάντα

Μόνες για πάντα

Καλλιόπη Βογιατζή

Σ' αγαπώ
Δυο σταγόνες μέλι
Ένα σιωπηλό «Σ' αγαπώ»
Τρία τριαντάφυλλα στο χέρι
Και εσένα που κοιτώ.

Καραμελωμένα τα κρυφά
Λόγια της αγάπης
Λιώνουν σιγά σιγά στο μυαλό μου.
Και ξάφνου βρίσκομαι
Μπροστά σου και αγναντεύω
Τον καταγάλανο ωκεανό των ματιών
Που φουρτουνιάζει από το
Αγριεμένο σου βλέμμα.
Ζωγραφίζοντας στον κενό καμβά
Του μυαλού μου εσένα σχεδιάζω
Και σε παρομοιάζω με το αστέρι
Του παραδείσου.
Αχ, πόσα βράδια ξενυχτάω
Για να σου ακουμπήσω το
Μαρμαρωμένο χέρι.
Όμως εσύ στέκεσαι εκεί
Αμίλητος, όρθιος, λίγο σκυθρωπός
Βυθισμένος μέσα στις σκέψεις σου
Και αιώνια πετρωμένος.
Εκεί μέσα στα μεγαλεία του Λούβρου.
Αξιοθέατο εκατομμυρίων
Που μιλάει στις καρδιές λίγων.
Για πολλούς είσαι ένα άγαλμα
Όμως για εμένα είσαι η αγάπη προσωποποιημένη.

Μαριάμ Δημητρόβα

Πήγες στα πέρατα του κόσμου
Έδωσες τις μάχες σου τη μια μετά την άλλη
Απ' τον θυμό σου δεν ξέφυγε κανείς.

Τη δόξα σου τη ζήλεψαν και οι Θεοί
Κατέβηκαν στη γη να γίνουν σύμμαχοί σου
Μόνο ο Άδης δεν ανέβηκε,
διστακτικός
μη σε προσβάλει
-το αθάνατο νερό άλλος το βρήκε πρώτος.
Έστειλε καβαλάρηδες μικρούς Θεούς
κι έναν βαρκάρη,
για να σε συνοδεύσουν στο σκοτεινό βασίλειό του.
Και υποκλίθηκε βαθιά
όταν, Αλέξανδρε, του είπες
«Μαζί θα πολεμήσουμε στα επόμενα τα σχέδιά μου»,
εκείνος σου απάντησε
«Σήμερα ήρθε νέος Βασιλιάς στον Κάτω Κόσμο».

Βασίλειος Ευαγγελίδης

ΧΑΪΚΟΥ

Κοιτώντας ψηλά
Κάτω από τα δέντρα
Την πανσέληνο

Είναι δύσκολο
Να είσαι το λουλούδι
Δίπλα στον γκρεμό

Κάθομαι στη γη
Κοιτώντας τα λουλούδια
Έως το βράδυ

Ξέρω που είμαι
μα ξέρω καλύτερα
πού θέλω να είμαι

Εύκολα αγνοείς
ό,τι υπάρχει, εύκολα
νιώθεις τι υπήρχε.

Δημήτριος Μανωλάκης

Έρθε χειμώνας
Διαμαντένιος πάγος
Πάνω στο δρόμο.

Λίγος ο χρόνος
Έρεμη ζωή γαλήνης
Κίτρινα φύλλα.

Γωγώ Αβδίκου

Η μέρα λευκή
Χιονισμένη αγάπη
Η ζωή μικρή.

Πολλή μοναξιά
Φωτεινός ήλιος καίει
Δίπλα στο κύμα

Λευκός ο δρόμος
Προς την ελευθερία
Πάγο γεμάτος

Αδυναμία
Αγγελικό πρόσωπο
Μεσημεράκι

Συναισθήματα
Στο παγωμένο κύμα
Θάλασσα μαύρη

Βγαίνω απ' το σπίτι
Αέρας παγωμένος
Σύντομη χαρά

Καυτή η μέρα
Ξερή η ατμόσφαιρα
Πουλιά τραγουδούν

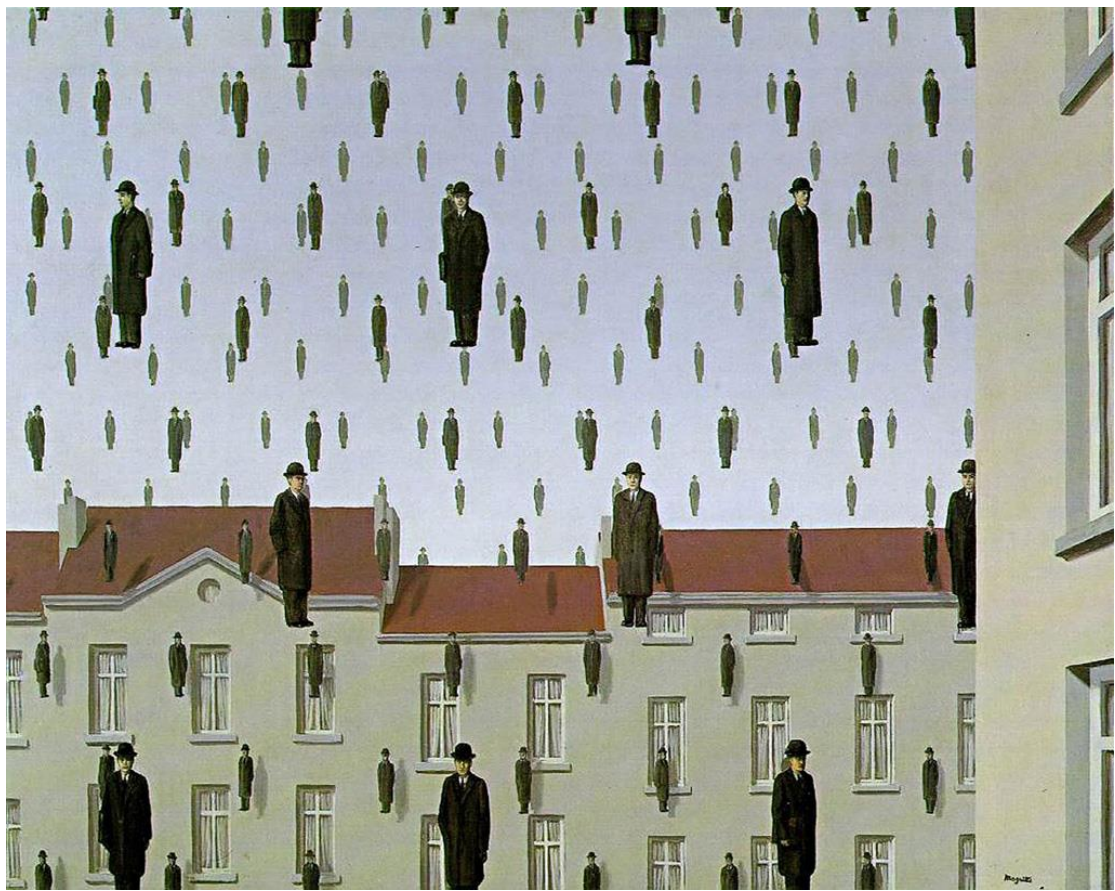
Τα πρώτα άνθη
της άνοιξης φύτρωσαν
εξαιτίας σου.

Γιατί άραγε
το ηλιοβασίλεμα ,
αργεί να έρθει ;

Οι ηλιαχτίδες
σήμερα δεν φωτίζουν
το πρόσωπό μου.

Το ξημέρωμα,
γαληνεύει την ψυχή
του πονεμένου.

Μαριάμ Δημητρόβα

Ρενέ Μαγκρίτ, "Golconda"(1953)

